

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **V. K.,** zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Magistrát města Jihlavy,** se sídlem Masarykovo náměstí 97/1, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2015, č. j. 29 A 54/2015 – 35,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2015, č. j. 29 A 54/2015 – 35, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Příkazem ze dne 21. 10. 2014, č. j. MMJ/OD/18439/2014 - 6, žalovaný uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v relevantním znění, a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč. Příkaz byl žalobci doručen prostřednictvím poštovní zásilky dne 26. 10. 2014.

[2] Dne 10. 11. 2014 byl žalovanému doručen odpor proti výše uvedenému příkazu (k poštovní přepravě předán dne 6. 11. 2014), který jménem žalobce podala tehdy nezletilá K. Z. (nar. X). K odporu byla přiložena žalobcem nepodepsaná plná moc datovaná dnem 31. 10. 2014. Žalovaný reagoval přípisem ze dne 11. 11. 2014, č. j. MMJ/OD/18439/2014 - 8, doručeným žalobci dne 13. 11. 2014, jímž žalobce vyzval, aby ve lhůtě pěti dnů doplnil řádně podepsanou plnou moc. Jelikož žalobce na danou výzvu nereagoval, zaslal žalovaný žalobci vyrozumění ze dne 26. 11. 2014, č. j. MMJ/OD/18439/2014 - 9, v němž ho upozornil, že vzhledem k tomu, že nedošlo k doplnění plné moci, nepřihlíží se k odporu podanému údajnou zmocněnkyní a příkaz tudíž nabyl právní moci dne 11. 11. 2014

z důvodu marného uplynutí lhůty pro podání odporu. Toto vyrozumění bylo žalobci doručeno dne 1. 12. 2014.

[3] Dne 10. 12. 2014 žalobce žalovanému předložil podepsanou plnou moc ze dne 31. 10. 2014, na niž žalovaný reagoval přípisem ze dne 22. 12. 2014, č. j. MMJ/OD/18439/2014 – 11, v němž označil dané podání za právně irelevantní a sdělil, že se danou věcí již nebude dále zabývat.

[4] Podáním ze dne 16. 2. 2015 žalobce požádal Krajský úřad Kraje Vysočina o uplatnění opatření proti nečinnosti, neboť měl za to, že podaným odporem byl příkaz zrušen a žalovaný měl následně vést správní řízení a ve věci rozhodnout. Krajský úřad usnesením ze dne 15. 5. 2015, č. j. KUJI 34206/2015, předmětné žádosti nevyhověl, přičemž poukázal na skutečnost, že zástupkyně žalobce nebyla v dané době plně svéprávná a jakékoli úkony, jež činila jménem žalobce, jsou proto nulitní.

[5] Žalobce následně podal u Krajského soudu v Brně žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, přičemž se domáhal, aby byla žalovanému uložena povinnost vydat rozhodnutí v přestupkovém řízení. Krajský soud rozsudkem ze dne 30. 9. 2015, č. j. 29 A 54/2015 – 35, přikázal žalovanému, aby ve lhůtě 60 dnů od právní moci rozsudku vydal rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. MMJ/OD/18439/2014.

[6] Krajský soud vycházel především z toho, že pokud je podání učiněno osobou označenou v něm jako zástupce účastníka a zároveň nedošlo k řádnému prokázání zastoupení, jde o tzv. jinou vadu podání, která má být dle § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v relevantním znění (dále jen „správní řád“), odstraněna pomocí výzvy adresované podateli. V daném případě byla podatelkou K. Z. a jí tedy měla být písemnost doručována. Krajský soud také upozornil na skutečnost, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu by byl správní orgán povinen doručovat písemnost přímo žalobci pouze v případě, že by měl žalobce v řízení něco osobně vykonat, přičemž předložení písemnosti osvědčující zastoupení není v žádném případě úkonem, který by musel vykonat osobně pouze žalobce. Dle krajského soudu proto není možné označit výzvu k doplnění plné moci doručenou pouze zmocniteli za doručenou řádně. Žalobci nelze přičítat k tíži, pokud na základě této výzvy plnou moc nedoložil.

[7] Krajský soud dále nesouhlasil ani s názorem krajského úřadu, dle něhož bylo jednání K. Z. stiženo absolutní neplatností, neboť v okamžiku jeho učinění nebyla zletilá. Krajský soud poukázal na § 31 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“), podle něhož se má za to, že každý nezletilý, který nenabyl plné svéprávnosti, je způsobilý k právním jednáním co do povahy přiměřeným rozumové a volní vyspělosti nezletilých jeho věku, a podotkl, že v daném případě podala zástupkyně žalobce odpor k poštovní přepravě osm dní před nabytím své zletilosti. Tento časový rozdíl krajský soud následně označil z hlediska způsobilosti K. Z. jednat v plném rozsahu za zcela marginální. Dále přitom upozornil na § 5 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v relevantním znění (dále jen „zákon o přestupcích“), dle něhož byla deliktní odpovědnost spojena s dovršením patnáctého roku věku. Přičítá-li zákon plnou odpovědnost mladistvému za své jednání, je dle krajského soudu nutno vycházet i z toho, že tato osoba je i plně procesně způsobilá k úkonům ve správním (přestupkovém) řízení ohledně přestupku, který jí lze přičítat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

22. 1. 2010, č. j. 5 As 65/2009 – 39, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Může-li přitom mladistvá osoba jednat v přestupkovém řízení sama za sebe, není důvodu, pro nějž by nemohla jako zástupce v takovém řízení jednat za jiného.

[8] Krajský soud tedy uzavřel, že na odpor podaný K. Z. nelze v daném případě nahlížet jako na podaný neoprávněnou osobou. Tak by tomu mohlo být tehdy, pokud by řádně podepsanou plnou moc nedoložil k výzvě podatel odporu (K. Z.), a nikoli žalobce. Odpor byl tedy v daném případě podán včas a řádně, přičemž žalovaný zůstal v zahájeném přestupkovém řízení nečinný.

II.
Obsah kasační stížnosti

[9] Žalovaný (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[10] Stěžovatel především trval na tom, že jeho postup, kdy vyzval k doplnění podání přímo žalobce jako zmocnitele, a nikoliv podatelku odporu jako údajnou zmocněnkyni, je zcela v souladu s právními předpisy. Na daný případ dle stěžovatele nedopadá rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 As 266/2014 – 32, neboť ve zmíněném případě zmocněnec předložil prostou kopii (scan) podepsané plné moci, zatímco v nyní posuzovaném případě paní K. Z. vědomě předložila nepodepsanou plnou moc.

[11] Stěžovatel je toho názoru, že zmocnění vzniká v přestupkovém řízení v okamžiku, kdy je právem aprobovaným způsobem (ať ústně do protokolu, či písemně) oznámeno správnímu orgánu podáním, které nemá vady. Pokud dojde správnímu orgánu plná moc, která není podepsána zmocnitelem, nepovažuje stěžovatel za možné, aby bylo s tím, kdo udává, že zmocnění přijal, jednáno jako se zmocněncem. Správní orgán by se takovým jednáním vystavoval nepřiměřeným rizikům, např. umožnění nahlédnutí do spisu osobě, která k tomu není oprávněna, a tedy poskytnutí přístupu k osobním údajům v rozporu se zákonem.

[12] Pokud K. Z. vědomě poslala nepodepsanou plnou moc, jednala bez zmocnění. Je proto třeba postupovat analogicky s § 440 odst. 1 občanského zákoníku, z něhož vyplývá, že překročil-li zástupce zástupčí oprávnění, zavazuje právní jednání zastoupeného, pokud překročení schválí bez zbytečného odkladu. Stěžovatel tedy jednal logicky a správně, když k odstranění nedostatku plné moci vyzval osobu, za kterou bylo bez prokázaného zmocnění jednáno a která je *de facto* v dané věci podatelem. Právě od ní totiž potřeboval zjistit, zda chce být jednáním zmocněnce zavázána.

[13] Stěžovatel dále považoval za nesprávný závěr krajského soudu, dle něhož se žalobce mohl nechat zastoupit ve správním řízení nezletilou osobou a tato zmocněnkyně za něj mohla podat opravný prostředek. Vzhledem k tomu, že správní řád výslovně neupravuje, zda zmocněncem může být pouze osoba plně svéprávná, je třeba postupovat analogicky

podle § 27 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v relevantním znění (dále jen „o. s. ř."), který tuto podmínku stanoví. Nelze naopak postupovat podle § 29 správního řádu, který upravuje procesní způsobilost účastníků řízení, nikoliv způsobilost být zástupcem účastníka. Plně svéprávným se člověk stává zpravidla až zletilostí, dříve jen za podmínek stanovených v § 30 odst. 2 občanského zákoníku. Názor krajského soudu, že obviněného z přestupku může v řízení zastupovat i mladistvá osoba, pokud to odpovídá její rozumové a volní vyspělosti, je neudržitelný. Po správním orgánu nelze požadovat, aby u každého procesního úkonu učiněného nezletilým zástupcem zkoumal, zda k němu byl zmocněnec způsobilý.

[14] Pokud krajský soud upozornil na to, že v předmětné věci zbýval zmocněnkyni žalobce k dosažení zletilosti pouze jeden týden, což soud považoval za nepodstatný rozdíl, je podle stěžovatele třeba se zamyslet nad tím, kdy už by se jednalo o podstatný rozdíl vedoucí k nepřiznání způsobilosti zastupovat účastníka ve správním řízení (1 měsíc před nabytím zletilosti či 1 rok?). Správním orgánům nepřísluší tuto úvahu provádět a spojuje-li účinná právní úprava plnou procesní způsobilost s dosažením 18 let věku, je třeba tuto hranici respektovat.

[15] Stěžovatel dále nesouhlasil ani se závěrem krajského soudu, dle něhož v posuzované věci nebyly dány důvody zvláštního zřetele hodné pro nepřiznání náhrady nákladů řízení ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s. Jednání žalobce představuje dle stěžovatele případ sofistikované procesní obstrukce, jejímž účelem je dosažení zániku přestupkové odpovědnosti v důsledku uplynutí prekluzivní lhůty podle § 20 zákona o přestupcích (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 3. 11. 2015, č. j. 46 A 90/2015 – 25).

[16] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.
Vyjádření žalobce a replika stěžovatele

[17] Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti především projevil nesouhlas s názorem stěžovatele o správnosti postupu, jímž stěžovatel vyzval k doplnění plné moci pouze žalobce samotného, a odkázal přitom na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které je správní orgán povinen vyzvat k odstranění vad údajného zmocněnce a následně až samotného účastníka řízení. Žalobce dále označil za nepřípadný odkaz stěžovatele na § 440 odst. 1 občanského zákoníku, neboť zmocněnkyně žalobce nepřekročila zástupčí oprávnění, pouze jej stěžovateli neprokázala. Stěžovatel tak ve věci nepotřeboval zjišťovat od samotného žalobce, „*zda chce být jednáním zmocněnce vázán*", neboť tato skutečnost vyplývá ze zákona (§ 34 odst. 1 správního řádu), ale potřeboval toliko prokázat existenci zmocnění předložením (nikoli novým podpisem) řádné plné moci.

[18] K námitce stěžovatele, dle které nezletilá osoba nesmí zastupovat účastníky ve správním řízení, žalobce nepovažoval uplatnění analogie s občanským soudním řádem za vhodné, a to jak s ohledem na odlišná specifika soudního a správního řízení, tak vzhledem k tomu, že taková analogie by byla v neprospěch žalobce, tj. obviněného v trestní věci. Naopak je dle žalobce namístě postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro libertate* a volit

pokračování

takový výklad přípustnosti zmocnění, který je výhodnější pro obviněného, tj. při rozhodování přihlížet k § 31 občanského zákoníku, dle kterého je nezletilý způsobilý k právním jednáním přiměřeným co do rozumové a volní vyspělosti nezletilých jeho věku, přičemž správní řád takové zmocnění nezakazuje.

[19] K tvrzení stěžovatele, že výzvou ze dne 11. 11. 2014, č. j. MMJ/OD/18439/2014 – 8, žalobce vyzval k doplnění podpisu a postupoval tak v souladu s doporučením Poradního sboru ministra vnitra č. 144, žalobce podotkl, že jej stěžovatel vyzýval toliko k doplnění podpisu na plné moci. I pokud by ovšem stěžovatel vyhodnotil dané podání jako učiněné osobou procesně nezpůsobilou, bylo jeho povinností o svém postoji žalobce poučit a vyzvat jej k tomu, aby si zvolil jiného zástupce a podání učiněné osobou procesně nezpůsobilou konvalidoval.

[20] Žalobce rovněž odmítá, že by v předmětné věci uplatňoval účelovou procesní strategii. Žalobce nemá možnost přimět stěžovatele k pasivitě, ale toliko k aktivitě, což činí podáním žaloby. Obstrukce činí pouze ten, kdo se brání vydání rozhodnutí, což má být dle žalobce stěžovatel.

[21] Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[22] Na vyjádření žalobce reagoval stěžovatel replikou, v níž mj. uvedl, že považuje za absurdní, aby ke dni podání odporu existovaly dvě samostatné listiny se stejným datem vyhotovení, a to plná moc podepsaná a nepodepsaná. Pokud údajná zmocněnkyně předložila nepodepsanou plnou moc, zmocnění neprokázala a jednala tedy bez zmocnění. Dle názoru stěžovatele také na zmocněnce nelze aplikovat ustanovení správního řádu o procesní způsobilosti účastníka správního řízení.

IV.
Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[23] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a jedná za něj pověřený zaměstnanec s právním vzděláním, které je požadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[24] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[25] Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou, dle níž není přípustné, aby účastníka správního řízení zastupovala nezletilá osoba.

[26] Uvedenou otázkou se Nejvyšší správní soud v procesně i skutkově takřka totožné věci (i tehdy podala za účastníka správního řízení odpor tehdy nezletilá K. Z. a tento účastník byl v řízení před správními soudy zastupován taktéž advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem) zabýval již v rozsudku ze dne 23. 2. 2016, č. j. 8 As 6/2016 – 34, publ. pod. č. 3394/2016 Sb. NSS, v němž uvedl:

„18. Podstata věci spočívala v posouzení, zda se účastník správního řízení může dát ve smyslu § 33 odst. 1 správního řádu zastoupit osobou, která je nezletilá a nenabyla plné svéprávnosti.

19. Krajský soud vyšel při řešení této otázky bez dalšího z § 29 odst. 1 správního řádu, který upravuje procesní způsobilost účastníků správního řízení. Podle tohoto ustanovení se procesní způsobilost odvíjí od svéprávnosti, jak ji upravuje občanský zákoník. V případě nezletilých osob, které nenabyly plné svéprávnosti způsobem podle § 30 odst. 2 občanského zákoníku, se pak předpokládá způsobilost k právním jednáním co do povahy přiměřeným rozumové a volní vyspělosti nezletilých téhož věku (§ 31 občanského zákoníku). Obdobně navazují procesní způsobilost na svéprávnost i další procesní předpisy – občanský soudní řád (§ 20 odst. 1 o. s. ř.) a soudní řád správní (§ 33 odst. 3. s. ř. s., který ještě používá pojmosloví ‚starého' *občanského zákoníku, což ovšem překlenuje § 3029 odst. 1* ‚nového' *občanského zákoníku).*

20. Co do vztahu mezi svéprávností a procesní způsobilostí je ovšem vždy na místě obezřetnost, aby nedošlo ke zkrácení na právech nezletilých účastníků řízení. Ve vztahu k § 20 odst. 1 o. s. ř. tuto skutečnost zřetelně vyjádřil Ústavní soud v nálezu ze dne 4. 12. 2014, sp. zn. I. ÚS 1041/14: ‚Podle Ústavního soudu je nutno činit rozdíl mezi chápáním řízení (nezbytným pro nutnost nezletilé dítě do řízení zapojit) a schopností jednat před soudem samostatně. Schopnost jednat před soudem samostatně vyžaduje mnohem vyšší nároky na vyspělost osoby než pouhé chápání podstaty řízení.' *Následně Ústavní soud podotkl, že navzdory odvození procesní způsobilosti od způsobilosti k hmotněprávnímu jednání procesními předpisy, v praxi se tento vztah nepovažuje za zcela striktní a zpravidla je vyžadováno zastoupení nezletilého účastníka řízení jeho zákonným zástupcem i tehdy, je-li předmětem řízení právní jednání nezletilého, ke kterému byl bezpochyby způsobilý (v této souvislosti Ústavní soud odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2005 sp. zn. 20 Cdo 2775/2004). Ústavní soud vyslovil souhlas s popsanou praxí:* ‚Ústavní soud se ztotožňuje s důvody, na kterých se tato praxe zakládá. Soudní řízení je mnohem komplexnější a komplikovanější proces než samotné právní jednání. (...) Nelze tedy bez dalšího předpokládat, že pokud nezletilé dítě má hmotněprávní způsobilost k danému jednání, má také plnou procesní způsobilost v řízení, jehož předmětem je dané jednání. Z těchto důvodů se Ústavní soud domnívá, že v případě nezletilých dětí by pravidlem měl být závěr, že tyto nemají plnou procesní způsobilost ve smyslu § 20 odst. 1 občanského soudního řádu, přičemž opačný závěr lze přijmout pouze v konkrétních zcela výjimečných situacích a vždy je nutno jej řádně odůvodnit.' *S uvedenými závěry Ústavního soudu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a dodává, že je namístě vztáhnout je kromě § 20 odst. 1 o. s. ř. i na obdobná ustanovení týkající se procesní způsobilosti obsažená ve správním řádu a soudním řádu správním.*

21. Od procesní způsobilosti je pak třeba dále odlišit (přísnější) zákonné předpoklady pro zastupování (obecným) zmocněncem. Podle § 27 odst. 1 o. s. ř. i podle § 35 odst. 6 s. ř. s. může být obecným zmocněncem jen osoba plně svéprávná (§ 35 odst. 6 s. ř. s. opět používá ještě

‚starou' *terminologii, což řeší § 3029 odst. 1 občanského zákoníku). Pokud správní řád výslovně neupravuje, jaké předpoklady musí splňovat obecný zmocněnec, je třeba tuto otázku posoudit analogicky podle* ‚nejbližších' *procesních předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2012, č. j. 8 As 94/2011 – 80, v němž kasační soud aplikoval analogicky § 28 odst. 3 o. s. ř. na zánik zastoupení na základě plné moci ve správním řízení).*

22. Je-li i v případě posuzování procesní způsobilosti kvůli účinné ochraně práv účastníků řízení zpravidla nutné trvat na jejich zletilosti a s tím spojené plné svéprávnosti, pak v případě obecných zmocněnců (hájících práva jiných) je tím spíše namístě vyžadovat, aby se bez výjimky jednalo o plně svéprávné osoby. Účel institutu zastoupení spočívá v pomoci účastníkovi řízení v lepším hájení jeho práv a celkově v zefektivnění řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, č. j. 1 As 27/2011 – 81, nebo ze dne 15. 9. 2015, č. j. 8 As 57/2015 – 46). Tohoto účelu může být stěží dosaženo, pokud by zájmy účastníků v řízení hájil nezletilý zmocněnec. Podmínka plné svéprávnosti se tedy vztahuje i na obecné zmocněnce podle § 33 správního řádu. Na tomto závěru nemůže ničeho změnit ani věk zmocněnce blízký zletilosti. Krajský soud pochybil, pokud uzavřel, že se žalobce v předmětném přestupkovém řízení mohl nechat zastoupit nezletilou osobou, která nebyla plně svéprávná.

23. Přihlédnutí k nejbližším procesním předpisům v otázce podmínek zastoupení na základě plné moci přitom nepředstavuje nepřípustnou analogii v neprospěch obviněného z přestupku, jak naznačuje žalobce. Pokud § 33 správního řádu vůbec neupravuje předpoklady, které musí splňovat obecný zástupce, je třeba tuto mezeru vyplnit analogickou aplikací blízkých procesních řádů, aby byl zachován účel institutu zastoupení (srov. odst. 22 výše)."

[27] Z citovaných závěrů Nejvyšší správní soud dále vycházel ve svých rozsudcích ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 33/2016 - 36, ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 79/2016 – 32, a ze dne 21. 2. 2017, č. j. 8 As 174/2016 – 36.

[28] V rozsudku ze dne 20. 4. 2017, č. j. 4 As 23/2017 – 32, zdejší soud dále doplnil:

„*Nezletilou osobu nelze platně zmocnit k zastupování účastníka správního řízení (viz výše citovaný rozsudek č. j. 1 As 33/2016 - 36) a na neplatně udělené zmocnění je nutné nahlížet, jako by nevzniklo. Podobně je třeba nahlížet i na úkony, které byly v rámci tohoto neplatného zastupování učiněny. Ustanovení § 34 odst. 4 správního řádu se vztahuje pouze na platné právní úkony, které za účastníka řízení učinila jiná plně svéprávná osoba než procesní zástupce. Pokud takový úkon učinila osoba procesně nezpůsobilá, jedná se o úkon od počátku neplatný a nelze jej* ‚vzkřísit' *konvalidací dle § 34 odst. 4 správního řádu.*"

[29] Za situace, kdy se skutkový ani právní stav nyní posuzované věci podstatně neliší, nemá Nejvyšší správní soud důvod revidovat právní názor vyjádřený v citovaných rozsudcích, na které v podrobnostech dále odkazuje. To se týká i argumentace žalobce, dle níž mělo být povinností stěžovatele, pokud by vyhodnotil dané podání jako učiněné osobou procesně nezpůsobilou, o svém postoji žalobce poučit a vyzvat jej k tomu, aby si zvolil jiného zástupce a podání učiněné osobou procesně nezpůsobilou konvalidoval. Vzhledem k nemožnosti konvalidace takového od počátku neplatného úkonu (viz výše uvedená citace rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2017, č. j. 4 As 23/2017 – 32), jakož i vzhledem k tomu, že stěžovatel obdržel předmětné podání K. Z.

poslední den lhůty pro podání odporu, by žalobcem zmiňované poučení či výzva postrádaly smysl.

[30] Nejvyšší správní soud tedy shledal předmětnou kasační námitku stěžovatele důvodnou.

[31] Dalšími námitkami stěžovatele týkajícími se zejména postupu při doručování výzvy k doložení plné moci se již Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť s ohledem na uvedené závěry by neměly žádný význam pro další řízení v této věci. Jako *obiter dictum* lze nicméně odkázat na četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se dané otázce věnuje (viz např. rozsudky ze dne 14. 1. 2016, č. j. 4 As 267/2015 – 24, ze dne 26. 1. 2017, č. j. 1 As 290/2016 – 33, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 5 As 19/2016 - 45) a s níž je odůvodnění napadeného rozsudku v této části v souladu.

V.
Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude Krajský soud v Brně vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[33] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Brně v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í :
Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 24. července 2017

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu